

Tercer premio: El somni de la Maria. Autora: Eva Lerma – Clínica del Remedio (Barcelona)

Corre l'any 1855. Un fred dia qualssevol d'hivern clareja a la ciutat de Girona. Els primers raigs de sol s'escolen entre els carrerons estrets del call, i transformen les aigües del riu Ter en un mirall daurat, que enlluerna els ulls de la Maria i la fa ensopegar sobre les seves apressurades passes.

S'ha llevat a trenc d'alba, ha rossegat un tros de pa, s'ha rentat la cara a la palangana, s'ha cordat el mocador al cap i ha sortit a correueta.

La Maria no s'atura ni un instant per assaborir l'escalfor del sol a la pell, o inspirar la olor de la terra, humida per la pluja de la passada nit. Te massa coses al cap, com per perdre el temps en els petits detalls de la vida que transcorre al seu voltant.

El senyor Daniel de Ca la Nuri no millora. La tuberculosi es menja a poc a poc els seus pulmons. El Dr. Ros li ha dit que li queden pocs dies de vida i ella no permetra que faci el pas tot sol.

També ha de passar a veure a la senyora Isabel, la filadora, que fa uns dies que les diarrees l'han deixat massa débil com per llevar-se del jac a rentar-se. Ha d'assegurar-se de que pren prou aigua amb llimona, sal i sucre per no deshidratar-se. El Dr. Ros també la necessitava per fer les cures a la cama del senyor Rafael, el ferrer, que es va fer aquella cremada tan lletja.

No pot fer-hi més. La Maria no seria la Maria si no pogués sentir que fa quelcom per ajudar als qui pateixen, perquè és la única manera que te d'agrair a Jesús el seu gran sacrifici a favor de la humanitat. Quan te cura dels malalts, te la sensació de que està netejant les ferides a Jesús, i deixa de sentir l'inmens dolor que li produeix el patiment dels altres.

Sant Josep li dóna forces. Ell va ser el pare abnegat i amorós que, sense questionar-se res, va estimar i tenir cura del fill que no havia engendrat, pero que era el Fill de Déu, el Salvador; lliurant-se per complert en cos i anima a aquesta tasca. Ell és el seu referent i a ell se sent lligada.

A mitja tarda, els últims raigs de sol de l'hivern cobreixen de negror la ciutat, pero les ninetes dels ulls de la Maria no han experimentat cap transformació, perquè a l'habitació del senyor Pau no hi entra la claror de l'exterior. És un quartet petit i modest, moblat tan sols amb un llit, un armari, una tauleta i una cadira de la que ja pengen trossos de malla, que s'han deslligat amb el temps a còpia de fer-la servir.

Una remor al seu estómac li recorda que no s'ha dut res a la boca des de no se sap quantes hores fa. Se sent cansada pero satisfeta de si mateixa. Ja descansara demà pero, certament, s'adona que hi ha massa malalts que necessiten atenció i ella només te dues mans. Estaria be trobar d'altres persones que sentissin la seva mateixa inquietud i la poguessin ajudar. Arribarien a moltes més persones malaltes. Seria genial poder disposar d'un espai on ubicar-los a tots, un lloc agradable i net, amb llençols blancs que desprenguessin olor a sabó de coco i amb remeis de tota mena, així no caldria anar de casa en casa i podria alleugerir el dolor de tots alhora i sembrar la pau als seus cors... seria meravellós... Amb aquest pensament s'ha quedat adormida, asseguda a la cadira i amb la ma del senyor Pau entre les seves. Potser algun dia... qui ho sap!